

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

ZIJ

volgt den schriftelijken cursus: „Hoe word ik een vrouw van de wereld?“

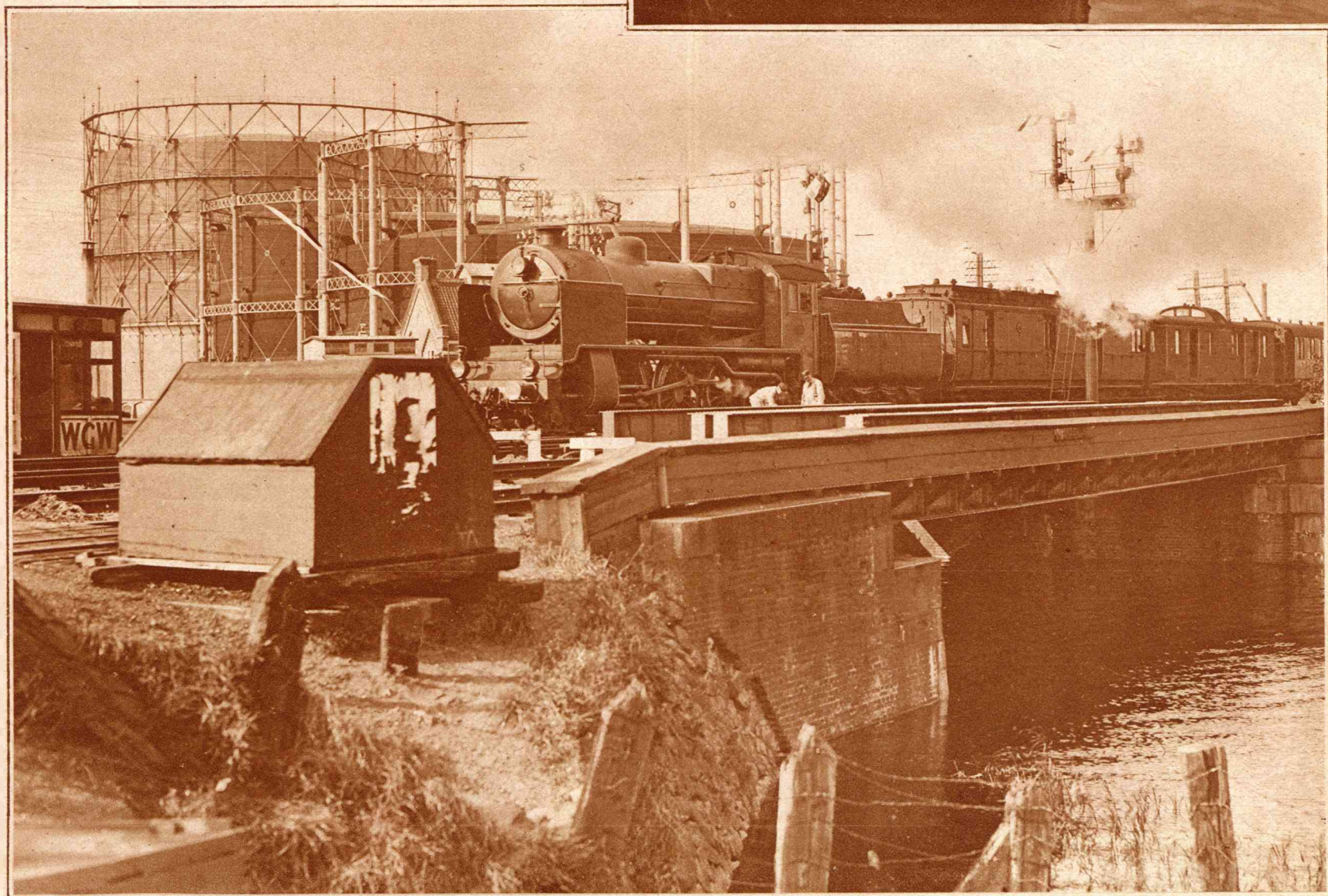
(Foto M.G.M.)

Amsterdam „fotografisch” gezien

Bruggeboog Nieuwe Heerengracht-Amstel.

De „wasch” aan de Kromme Waal. →

Aan het uiterste randje van „Oost”.

Kinderen, die aan het water spelen, zijn in heel Holland te zien. Dit zijn jeugdige burgers van Uitgeest.

KIEKJES

UIT

ONS GEBIED

Het nieuwe Raadhuis te Noordwijkerhout, een mooi voorbeeld van moderne Hollandsche architectuur.

Een mooi hoekje aan de Beecksanglaan te Beverwijk.

De Hervormde Kerk in Noordwijkerhout.

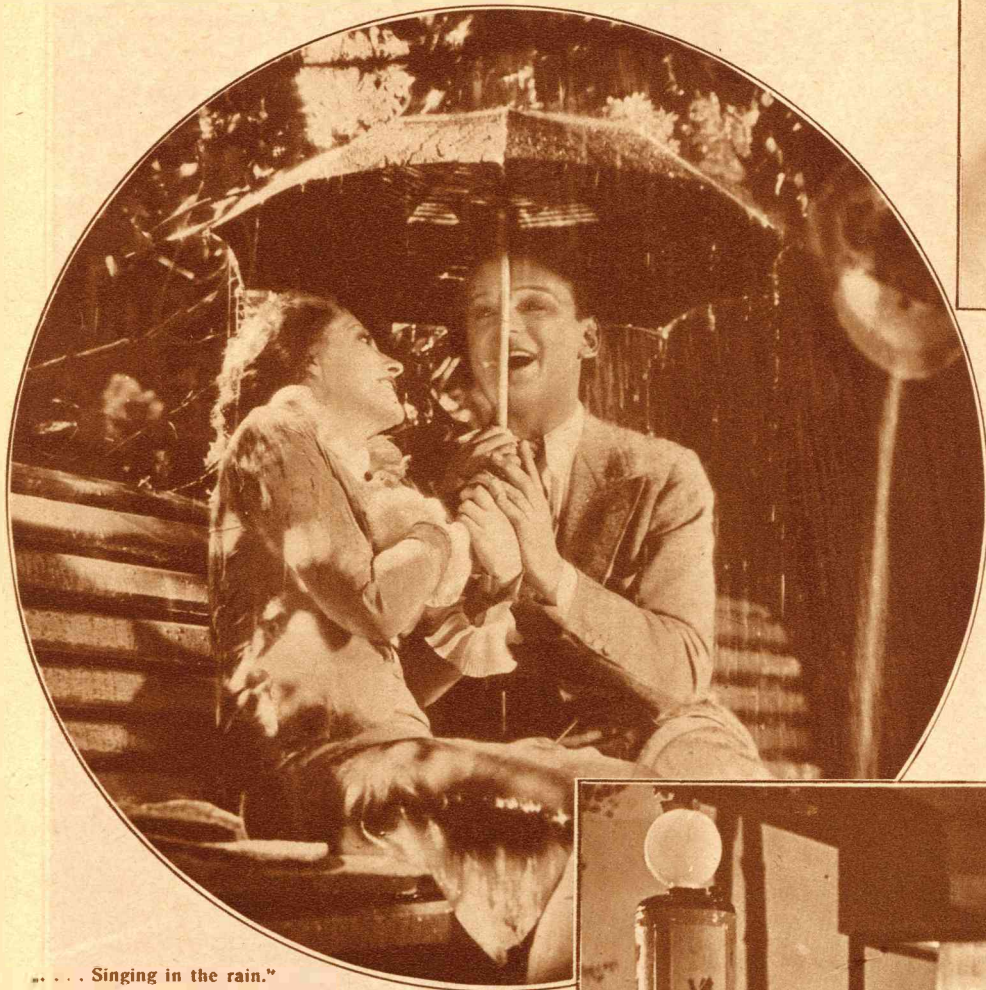

Willy Fritsch en Lilian Harvey respectievelijk als „Benzinepomper” en millionaire, in een verliefde speelsche bui.

Lilian Harvey.

„... Singing in the rain.”

De hoofdpersonen : Twee Benzinepompen.

De nieuwe operette-film der Ufa „Die drei von der Tankstelle” is een operette van den modernen tijd en kijkt aanmerkelijk van de bestaande tooneeloperetten af. Kiest men voor het tooneel meestal „fabel”achtige koninkrijken, met nog „fabel”achtiger edellieden, in deze film zijn het drie jongelieden, die met een auto op reis gaan en tenslotte een benzinepomp pachten om in hun levensonderhoud te voorzien. Dan komt er een jonge millionaire en enfin de rest zou niet moeilijk te raden zijn, indien het tenminste ging, zooals me dat gemend zijn. Aangezien het echter een moderne operette is, heeft zij ook een modern slot, dat evenveel niet minder amusant is.

HET TRIO VAN DE BENZINEPOMP

Tegenlichtopname aan den O.Z. Achterburgwal

De stadsreinigers in actie.

De neven van Tante Pos.

Z
B
B
H
H

„Diender, o diender . . .”

De scharensleep.

dat in het midden laten; het zal voor ieder van hen wel verschillend zijn. En wanneer het hun op den man af gevraagd zou worden, zouden de antwoorden vaak weifelend zijn, en dikwijls niet heelemaal eerlijk ook! In onze serie foto's valt de nadruk op de B van

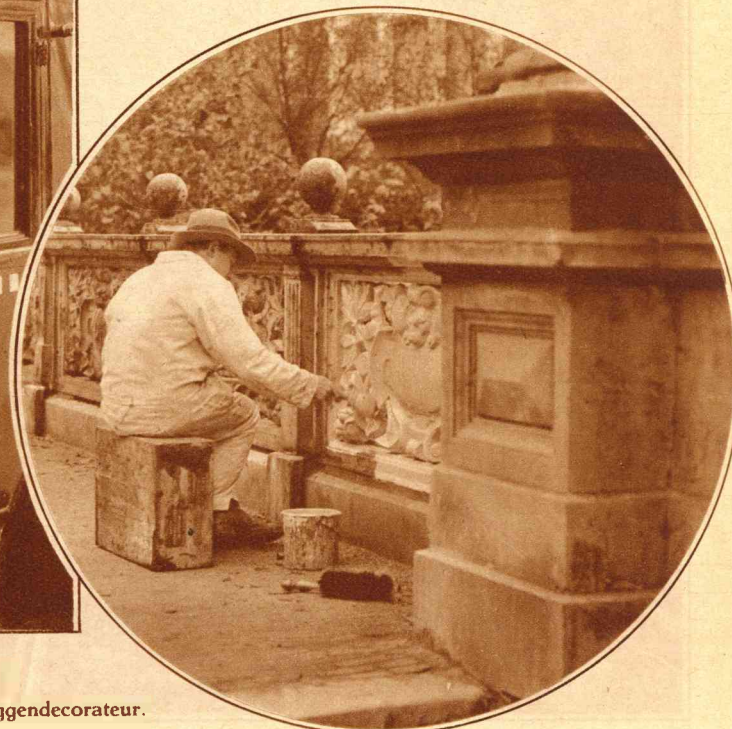

En hier zullen we maar niets van vertellen.

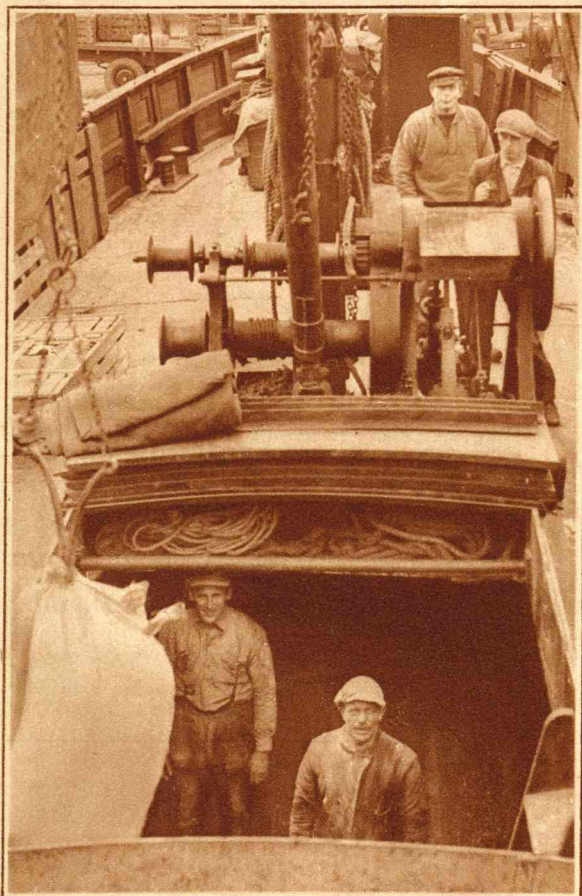
De man die Amsterdam het beste kent.

Zijn ze te benijden of te beklagen, de duizenden die iederen morgen, — en soms heel vroeg al — naar hun werk moeten om buitenshuis hun boterham te gaan verdienen? Laten we

De bruggendecorateur.

„buiten”. Want hier gaat het over de-
genen, voor wie „buiten” synoniem is
met „in de openlucht”. Het leger van
hen, die op deze gezonde manier hun
brood verdienen, is heel groot. We
zouden niet graag beweren, dat alle

Boven dek en in het ruim.

openlucht-beroepen op deze beide pagi-
na's vertegenwoordigd zijn. We deden dan
ook maar een greep — welke overigens
duidelijk genoeg demonstreert, hoe ver-
scheiden hun aantal is.

„Lieve schipper, vaar mij over.”

„Mädchen, mein Mädchen...”

De gemeentelijke plakker.

„Trek op, trek op”
(Vondel).

Leden van
de „vivisectieclub”.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

is allemaal erg geheimzinnig, en ik zie er niet veel goeds van komen," en zij zuchtte. Daarna, tot Edmond's groote ongerustheid, begon zij te schreien.

No. 12

Aanstands schoot het door zijn brein, dat hij blij was, dat zij van Archie door een glazenruit gescheiden waren.

„Moedertje, wat is er toch, lieveling?"

„O, ik ben zoo ellendig, zoo ongelukkig, lieve jongen," snikte zij en leunde tegen hem aan.

„Is er iets met vader?" vroeg hij kortaf, terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg.

„Ja." Zij huiverde. „Ik zie niet in, hoe ik zoo voort kan gaan... Ik heb getracht het voor jou te verbergen, lieveling. Ik wilde je niet verdrietig maken vanaf het oogenblik, dat je thuis kwaamt, maar —"

„Luister nu eens naar mij, moedertje," zeide hij en trachtte zijn stem zoo mannelijk mogelijk te maken. „Ik ben uw zoon en zal spoedig een volwassen man zijn. Reeds langen tijd heb ik geweten, dat u niet gelukkig waart. Maar ik wilde niet nieuwsgierig zijn. Is vader niet goed voor u?"

„Ach nee, dat is het niet. Maar —"

„Daar komt vader juist aan!" riep Edmond uit. „Archie houdt al stil om hem binnen te laten."

Blanche ging aanstands rechtop zitten en gebruikte haar zakdoek, maar de wakkere oogen van haar echtgenoot hadden onmiddellijk gezien, dat er iets niet in orde was, maar hij hield zich, alsof hij het niet bemerkte. Met 'n joviaal gebaar nam hij z'n plaats in.

„Dat is 'n gelukkig toeval, liefste," zei de hij. „Ik heb bandenpech gehad en m'n auto in de garage moeten achterlaten. Ik wilde juist 'n kleine wandeling maken. Wat is het warm, hè? Jullie komen zeker van Hetty vandaan?"

„Ja," antwoordde Edmond koeltjes.

Er viel een zwijgen tusschen de inzittenden, terwijl zij voortstoven over den gladden, zombesprengelden weg. Blackstone wierp 'n vluchtigen, nieuwsgierigen blik op z'n vrouw. Wat had Hetty tot haar gezegd?

Ach hemeltje, het was ook altijd 't een of ander! Kon hij het helpen, als dat vrouwvolk aan 't kibbelen sloeg? De motor gonsde en liet nu en dan een klagend geluid hooren, wat hem deed denken aan de kogels, die over zijn schouder hadden gefloten en door het windscherm waren gedrongen. Was dit het werk van Jack Kresserie zelf geweest, of van een van z'n vrienden. Hij durfde geen klacht indienen bij den officier-van-justitie en om bescherming vragen, aangezien die waarheidsgedeele openlijk in de club had verklaard, dat naar zijn opinie Kresserie en Macpel twee jaren onschuldig achter de tralies hadden doorgebracht. Willard voelde, dat hij in Bradmere spoedig van alle sympathie zou verstoken zijn, tenzij men Kresserie op heeterdaad bij 'n misdaad kon betrappen.

Maar, goeie genade, die misdaad kon wel eens 'n moord zijn! Kresserie zou wellicht hem, Willard Blackstone, kunnen vermoorden! De volgende aanval zou misschien noodlottig kunnen worden.

Met uitgezochte hoffelijkheid hielp hij zijn vrouw uit den auto, toen de wagen stilhield vóór de stoep van hun huis.

Blanche dankte hem, maar haar gelaat bleef strak en kon zich niet tot 'n glimlach plooiën.

Hij hield Edmond een oogenblik staande, door hem te wijzen op een groote motorboot, die zich met 'n geweldige vaart voortspoedde over de oppervlakte van de baai.

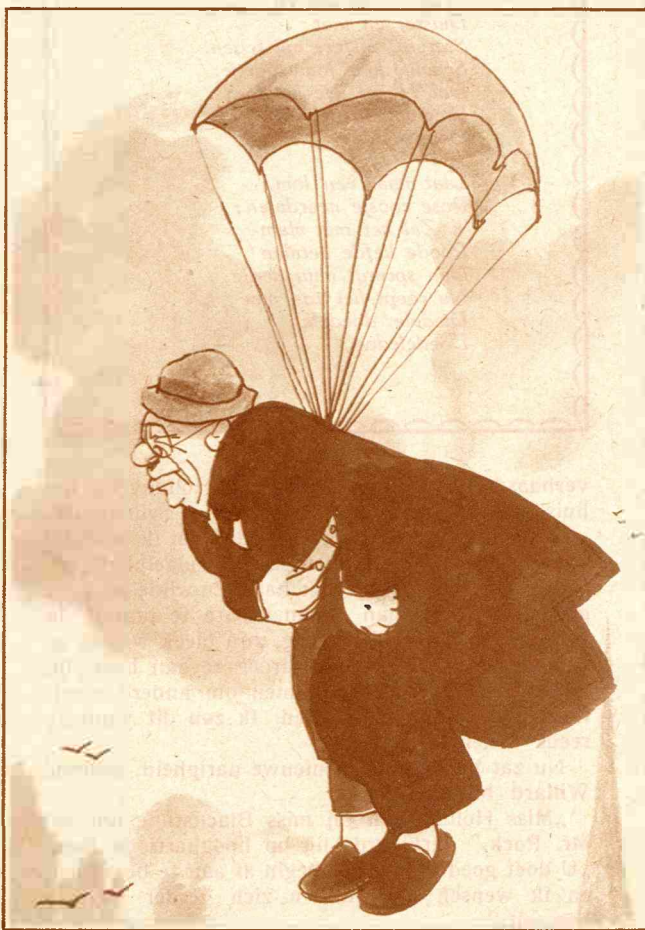
„Da's 'n vluggerd, Eddie," merkte hij op, en nadat hij even de hall was binnengegaan, keerde hij aanstands terug met een verrekijker, dien hij op het vaartuig richtte. Eenige oogenblikken bleef hij aandachtig staren. Op de vlag las hij de woorden: „De Vliegende Havik."

De Vliegende Havik! Willard liet bijna den kij-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Willard Blackstone is gehuwd met de rijke weduwe Blanche Rixby. Kort nadat hij de leiding over haar warenhuis op zich genomen had, brandde dit af, en sedert dien parasiteert hij met zijn beide zusters, de ongehuwde Henriëtte en de weduwe Agnes Atherton, mitgaders dezer dochter Stella of Estelle, op het vermogen van Blanche. De familie Blackstone tracht met alle middelen een huwelijk tot stand te brengen tusschen Blanche's zoon Edmond Rixby, die juist aan de Universiteit is afgestudeerd en nu wil gaan schilderen, en Stella, die eveneens succesvolle studies beëindigd heeft, maar den eersten prijs zich ontnomen moest zien door een eenvoudig meisje, Rita Holiday, pleegkind van den schrijnwerker Pock. In werkelijkheid is Rita een halfzuster van Stella Atherton, maar heeft, zonder zelfs haar eigen naam te kennen, steeds den naam harer vroeg overleden moeder, Holiday! gevoerd, daar Francis Atherton dit eerste huwelijk tegenover Agnes en de andere Blackstone's geheim heeft gehouden. Nu Francis overleden is, zou Rita eigenlijk boven Stella zijn voornaamste erfgename zijn. Maar om elke mogelijkheid van aanspraken te voorkomen, ontfutselt Willard Blackstone, op de hoogte van den toestand gekomen, aan Rita's stervende grootmoeder de acte van het huwelijk harer dochter met Francis Atherton. Hij verspreidt lasterpraatjes over Rita's afkomst en vertrouwt haar ter verdere opvoeding aan zijn zuster Blanche toe, die het kind het leven geheel ondraaglijk maakt. Op Edmond, die haar enkele malen ontmoette, heeft haar verschijning dieper indruk gemaakt.

Professor Priem Pruttelt:

„Geen winst voor die niet maagt."

Estelle's leuke „Citroën" passeerde hen en het meisje riep hun met een klaterenden lach een groet toe. Archie volgde den auto van Miss Atherton tot de Shore Road.

Ten slotte barstte Edmond los:

„Tante Hetty is ongetwijfeld een van de meest onuitstaanbare wezens op aarde. Ik voel me altijd als een stekelvarken, wanneer ik in haar nabijheid ben. Moeder, het spijt me voor dat kleine meisje Holiday. Kan er geen andere regeling voor haar getroffen worden?"

„Volgens wat Hetty zeide, schijnt het, dat je vader zich voor haar interesseert," en Blanche herhaalde tegen haar zoon wat haar schoon-zuster haar had verteld. „Het is belachelijk, het kind te laken voor wat haar ouders misschien misdreven hebben," ging zij voort. „Edmond, het

Lieve zuster, ik heb nu eenmaal zó'n karakter, dat wanneer mij een last wordt opgelegd, ik dien last eenvoudig draag zonder een keel daarbij op te zetten. Ja, ik herhaal het nog eens, men had mij op de hoogte moeten brengen."

Een uitdrukking van wrevel en verbazing had gedurende Henriëtte's speech de symmetrie van Blanche Blackstone's gelaat verbroken.

„Ik sta verwonderd, dat Willard het mij niet verteld heeft. Hoe kwam het, dat — ik bedoel —" Blanche sprak niet verder. Zij wist, dat ieder woord van critiek aan haar echtgenoot zou worden overgebracht. „Ach, wat een verschil maakt het eigenlijk? Die vader is al lang dood, en men kan het een kind niet aanrekenen, wat haar ouders hebben misdreven. En ze is werkelijk erg knap, maar ze lijkt zoo droef. Heeft ze gehuild?"

„Ja, dat heeft ze," gaf miss Blackstone grimmig toe. „En daar was reden voor."

Toen haalde zij nog eens de voornaamste bijzonderheden op van wat zij de „misdaad" van Bill Pock's bezoek noemde.

„De Pock's mogen niet naar Gable Terrace komen," ging ze op scherp toon voort. „Ik hoop nu maar, Blanche, dat als je thuis komt, je mijn zaak niet bij Willard zult bederven. Hij heeft me uitdrukkelijk gewaarschuwd, dat ik je niet mocht laten weten, hoe groot zijn belangstelling in Rita was. Het spijt me, dat ik het moet zeggen, maar het is vreeselijk moeilijk voor je, iets voor jezelf te houden. Wees dus zoo goed en doe 'n slot op je mond, m'n beste.... Wel, wel, Emmons, je hebt erg lang werk gehad met de thee. Heb je de jongelui in het tuinhuisje bediend? Heb je Rita nergens gezien? Nu, dat doet er ook niet toe! Zet het theegerei maar neer, ik zal me straks wel met het meisje bemoeien."

Nauwelijks hadden hare gasten afscheid genomen, of Henriëtte zette haar gezicht in een strenge plooi en verliet de loggia om Rita Holiday te zoeken. Ze was verschrikkelijk onbeschaamd en ongehoorzaam geweest.

Toen miss Blackstone's voet de eerste trede had aangeraakt van de hooge trap, die naar de tweede verdieping leidde, rinkelde de telefoon. Het belletje van de telefoon bracht Henriëtte's bloed altijd in opwindung.

Met het instrument aan haar oor, zeide zij:

„Hier miss Blackstone!"

Een sissend „Hal" was het antwoord.

„Wie is daar!" vroeg ze kortaf.

„Dat komt er niets op aan," was het barsche antwoord. „Als je broer daar is, vertel hem dan, dat hij op zijn hoede moet zijn. Al de Blackstone's doen goed, op hun tellen te passen. Jij ook, mevrouw. Je moogt wat ik zeg overbrengen aan heel die verwenschte bende van jullie." Henriëtte hoorde daarop nog iets van „dood en begraven —"

Een luid gelach — een knappend geluid — en de verbinding was verbroken.

Rita Holiday en haar onbeschaamdheid traden op den achtergrond van miss Blackstone's bewustzijn, waar geen plaats was voor herinnering.

Wie was het, die Willard bedreigd had? Wie had op zulk een manier over de Blackstone's durven spreken? Beetje voor beetje trok al haar moed uit haar lichaam en zij miste haast de kracht om den hoorn weer op den haak te leggen en naar een stoel te waggelen.

HOOFDSTUK XVIII

MAN EN VROUW

Er viel een diepe stilte tusschen Mrs. Blackstone en haar zoon, toen Archie den auto den rijweg deed inzwenken. Als bij afspraak keken ze beiden strak voor zich uit.

ker uit de handen vallen, vanwege den schrikkelijken angst, die hem overviel. Hij gaf het instrument aan Edmond over en ging het huis binnen.

„De Vliegende Havik” behoorde aan Jack Kresserie. Dus Agnes had gelijk gehad! Kresserie was in Bradmere!

„Zeg tegen moedertje, dat ik spoedig terug zal zijn,” zei Edmond, en Willard vergenoegde zich met te knikken.

Blackstone en Blanche ontmoetten elkaar van aangezicht tot aangezicht in de hall. Zij zag eruit als een geest, zoo bleek, zoo ontlaan.

„Hetty heeft zoo even getelefoneerd,” bracht zij er gejaagd uit. „Zij was in een vreeselijken toestand. Kom naar boven met me, Willard, Ik zou graag eens met je spreken.”

De moed dreigde hem te ontzinken. Zenuwachtig op z'n nagels bijtend, volgde hij zijn vrouw naar de tweede verdieping. Met tegenzin opende hij de deur voor haar en liet haar het eerst haar weelderige zitkamer binnengaan.

„Wat heb je me te zeggen, Blanche?” vroeg hij gemelijk. „Wat is er ditmaal met Hetty aan de hand? Heeft ze weer 'n kwade bui?”

„Ga zitten, Willard,” zei Blanche. „Je maakt me zenuwachtig, als je daar zoo je handen staat te wrijven. Hetty zegt, dat iemand heeft getelefoneerd, juist nadat we vertrokken waren, en ons allemaal heeft bedreigd, jou, haar en mij.”

Blanche zag haar echtgenoot verbleeken.

„Willard, hoor eens — ik heb bevestiging gekregen van m'n vermoedens. Menschen, die op de hoogte zijn, houden vol, dat de twee mannen, die je naar de gevangenis hebt gezonden, onschuldig waren. Nu wil ik de waarheid weten! En van wat je zegt, moet ik de bewijzen hebben ook. Hetty zeide —”

„Ik wou, dat Hetty zich met haar eigen zaken bemoeide,” snauwde Blackstone.

„Dat doet ze ook. Zijn het haar eigen zaken niet, als ze ons waarschuwt, wanneer iemand opbelt en dreigt, dat we allemaal dood en begraven zijn, vóór we het weten? Dat zijn wel degelijk haar eigen zaken, als je het me vraagt. Maar nu wil ik de waarheid over dien Kresserie weten — de waarheid, Willard.” Zij sprak op den hijgenden toon van iemand, wiens hart pijnlijker bonst. „Ik verlang het bewijs, het volstrekke bewijs van hun schuld, of anders zal ik hen als onschuldig beschouwen. Ik hoor, dat die Kresserie getrouwd is en dat zijn familie bittere armoede heeft geleden, terwijl hij in de gevangenis was. Ik moet de waarheid weten, Willard. Als hij niet schuldig was, dan moeten we hem schadevergoeding geven.”

„Nooit van m'n leven!” riep Willard boos. „Hij is een gawdwief, en zelfs —”

Blanche boog zich voorover en staarde hem aan.

„Willard — o, het is al te verschrikkelijk — dus Kresserie heeft het warenhuis niet in brand gestoken, na het eerst bestolen te hebben?”

„Alle duivels, wat een gezeur!” viel hij haar woedend in de rede. „Zal ik dan nooit gevrijwaard zijn voor die vrouwenpraatjes? Hetty, Agnes, Estelle — en nu jij weer! Het is genoeg om een man naar het gekkenhuis te drijven.”

„Heeft Jack Kresserie ons warenhuis niet in brand gestoken?” drong Blanche aan, en vuurroode plekken vertoonden zich op haar wangen.

Te ver in zijn woede gevorderd om behoedzaam te zijn, raakte Willard thans heelemaal buiten zichzelf.

„Welnu, wat zou 't dan nog?” schreeuwde hij bijna.

Hij kwam tot zichzelf, toen Blanche hem met een staalhard blik aanstaarde.

„Wie heeft het aangestoken?” kon zij ten slotte uitbrengen.

„O, hoe zou ik dat weten?” antwoordde hij op barschen toon. „Kresserie en Macpel zijn bandieten, gawdwieven! Blanche, bemoei jij je met je eigen zaken en laat mij de mijne over.”

Mrs. Blackstone liet zich moedeloos achterover in haar stoel vallen.

„Je zult me op die manier nog dooden, Willard,” hijgde ze. „Ik wou, dat je nu maar heenging!”

En blij dat hij aan haar tegenwoordigheid kon ontsnappen, liep Willard haastig de trap af en verliet het huis.

HOOFDSTUK XIX

KRAKEEL

Wellicht zou Willard Blackstone niet het huis zijn uitgelopen om in de club rust te gaan zoeken, indien hij geweten had, dat hij Bill Pock

zou ontmoeten, die in z'n oude Ford juist het groote hek binnenreed.

De kleine man stak z'n hand uit met 'n zekere waardigheid, die voor Willard aanleiding was om z'n eigen wagen te doen stoppen.

Bill stuurde z'n vehikel naar den kant van den weg, stopte eveneens, stond weldra op den beganen grond en sprak den man door het venster van den auto aan.

„Mr. Blackstone,” en Bill tikte aan z'n hoedje.

„Juist, en u bent Mr. Pock, geloof ik” antwoordde Willard, één en al vriendelijkheid.

„Ja meneer, dat ben ik, meneer,” knikte Bill. „Ik ben m'n vroeger huisgenootje, Rita Holiday, eens gaan opzoeken, die thans bij uw zuster in huis is, en zij is daar zóo ongelukkig, dat ik u even kom zeggen, dat ik haar weer mee zal nemen.”

Gedurende eenige oogenblikken van zwijgen botsten hun blikken tegen elkaar.

„Haar weer meenemen?” herhaalde Willard

Onder het venster

*Nat hangt mijn kraag,
En doorweekt zijn mijn haren,
Leeg is mijn maag,
En uit roestige snaren
Luidt er mijn liedje
Zoo droef naar je toe:
Diedele, doedele,
Doedeledoe!*

*Stil ligt de straat
In den glimmenden regen,
Duister en laat
Staren vensters mij tegen.
Schuilt daar jouw oortje.
Dat zoekt: wie en hoe?
Diedele, doedele
Doedeledoe?*

*Laat maar een lam,
Rose roosje neerdalen;
'k Zal het met vlam-
Roode liefde betalen!
Dan springt mijn liedje,
Nu roept het zoo moe:
Diedele, doedele
Doedeledoe.*

M. v. W.

verbaasd. „Bedoelt u, dat u miss Holiday uit het huis van mijn zuster wenschte te verwijderen?”

„Ja, mijnheer, dat is het precies, wat ik bedoel,” antwoordde Bill. „Ze is vreeselijk ongelukkig, en uw zuster is niet goed voor haar. Ze wilde me zelfs geen minuut toestaan om met Rita te praten. Ik kende Rita nauwelijks terug, zóo bleek was ze en zulke rare zwarte voddens droeg ze aan haar lijf. Dus ben ik hierheen gekomen om andere maatregelen voor haar te treffen. Ik zou dit vandaag reeds willen doen.”

Nu zat hij weer in 'n nieuwe narigheid, bromde Willard bij zichzelf.

„Miss Holiday zal bij miss Blackstone blijven, Mr. Pock,” verklaarde hij op hooghartigen toon. „U doet goed dat van 't begin af aan te begrijpen, en ik wensch niet, dat u zich verder hiermee bemoeit.”

Z'n blik naar den grond gewend, trapte Bill naar 'n steen bij z'n voet. Ten slotte keek hij op. „Is dat uw laatste woord omtrent Rita, Mr. Blackstone?” vroeg hij.

„Dat is het!” antwoordde Willard met z'n verleidelijksten glimlach. „Mr. Pock, permitteer dat ik u een goeden raad geef. Bemoei u niet meer met miss Holiday. Natuurlijk vond mijn zuster het niets aangenaam, dat u Rita 'n bezoek bracht. Zij maakt het nu heel erg goed — val me asjeblijf niet in de rede — wat zei u daar, meneer? Durfde u een verwensching tegen mij te uiten, meneer?”

Toen barstte Bill onvervaard los:

„Een verwensching was het precies niet, meneer,” antwoordde hij. „Ik weet niet, hoe ik het moet noemen. Enkel een paar woorden, die bij uw schurkachtige manieren passen, meneer. Zóo staat de zaak, Mr. Blackstone: als u mij niet wilt helpen om Rita Holiday uit het huis van miss Blackstone weg te krijgen, zal ik me tot iemand anders wenden.”

„Wat bedoelt u daar eigenlijk mee?” donderde Blackstone.

Bill deed 'n paar stappen in de richting van z'n oude Ford. Toen wendde hij zich om en nooit was er een woedender uitdrukking in zijn oogen geweest dan op dat oogenblik.

„Er zijn wel eenige menschen in Bradmere, die niet zullen dulden, dat een lief meisje kwaad geschiedt, Mr. Blackstone,” zei hij met nadruk. „Mr. Worth behoort tot hen, zou ik denken.”

De oude Ford was reeds het deffige hek der Blackstone's gepasseerd, vóór Willard zijn auto in beweging had gebracht. Worth! Zou die kleine rat z'n beklag durven indienen bij John Worth? Eerst Blanche, nu Pock!

Juist op dat oogenblik passeerde hem een groote limousine met Archie aan het stuur, en Willard zag Blanche op de achterbank. Als zij hem al zag, dan gaf zij hem geen teken van herkenning.

Willard deed z'n wagen keeren en zag van 'n bezoek aan de club af. Hij was in zulk een staat van opwinding, dat hij op z'n zitkamer aangekomen, iets voor hem ongewoons deed. Hij verzwolg een groot glas brandewijn en onmiddellijk daarop nog een.

Dientengevolge was hij gereed voor het dispuut, toen Blanche 'n paar minuten vóór zeven terugkeerde. Ditmaal behoefde zij hem niet op haar kamer te ontbieden. Hij volgde haar uit eigen beweging naar boven. Hij stiet een heeschen keelklank uit, terwijl zij in een zetel zonk en haar gelaat met de handen bedekte.

„Waar ben je geweest?” knarste hij tusschen z'n tanden.

„O, ga weg, Willard, en val me niet lastig!” smeekte ze. „Mijn geduld is uitgeput! En elk oogenblik kan de bel voor het diner gaan.”

„Naar den duivel met die bel!” viel hij haar woest in de rede. „Ik wil weten, waar je geweest bent.”

Blanche was zóo afgemat, zóo heelemaal uitgeput door droefheid en hitte, dat ze haar hoed afzette zonder van haar stoel op te staan.

Ten slotte zeide zij:

„Welnu, als je dan met alle geweld wilt blijven, Willard, zal ik spreken over dat meisje, dat bij Hetty is.”

„Zoo, en wat is er met haar?” Zijn toon was scherp en hij beet z'n woorden af. Hij had dit verwacht, want zooals Agnes had gezegd, Hetty kon haar mond niet houden.

„Het is zoo klaar als de dag, dat je zuster niet aardig voor haar is,” antwoordde Blanche. „Ze is er nog maar een poosje geweest en lijkt al vreeselijk ongelukkig.”

„Ze heeft het beter dan ze het bij de Pock's had,” betoogde Willard.

„O nee, dat betwijfel ik zeer!” en Blanche schudde het hoofd. „Willard, wat is er eigenlijk waar van het verhaal, dat Hetty verspreidt, over den vader en de grootmoeder van dat meisje? Zij beweerde, dat jij die vrouw gekend hebt. Waarom heb je mij dat niet verteld?”

Hij bromde innerlijk een verwensching, maar was zich plotseling bewust, dat het niets zou baten met Blanche te gaan twisten. Hij mocht haar voor niets ter wereld nog meer ontstemmen. Het was die duivelsche brandewijn, die hem zoo zenuwachtig had gemaakt.

Zijn karakteristiek kuchje volgde op het gemaakte voornemen. Hij had Blanche noodig in z'n gelegenheid, ja, wat nog meer was, hij was gedwongen opnieuw 'n aanval te wagen op haar chèqueboek.

„Ach, ik had er je eigenlijk nooit mee willen lastig vallen, liefste,” hernam hij op zoetsappigen toon. „Je waart ook niet erg wél, moet je denken. En je kende die menschen immers in 't geheel niet. Ik kan niet begrijpen, waarom je je daar zoo over opwindt, lieveling. 't Heeft werkelijk niets te betekenen. Komaan, geef je jongen nu een kus en we zullen geen onvriendelijk woord meer tegen elkaar zeggen. Afgesproken? Blanche, Blanche, je maakt 'n berg van 'n molshoop!”

„O neen,” protesteerde zij op bitteren toon. „Ik wilde, dat dit waar was. Hetty zei, dat de grootmoeder je gevraagd heeft, voogd te zijn over het kind. Wat bewoog haar daartoe?”

Willard liet zich in een stoel vallen. Hij was in een netelige positie en dat was allemaal Henriëtte's schuld. Hoe nu eruit te komen? Blanche was niet gemakkelijk, als haar achterdocht was opgewekt. (Wordt voortgezet.)

DE VISCHMA

VISCHMARKT

*Naar het schilderij van den
Vlaamschen Kunstschilder
EDGAR FARASIJN (1858)*

De Bronzen Man

door E. Everett Green

*

En toch scheen hij nooit iets te vertellen — nooit iets te verraden — als er tenminste iets te verraden was. Nooit toonde hij de minste aarzeling, altijd klonk zijn stem even vast en luchtig. Als Wold Hall al een geheim verborg, liet Marcus daar toch nooit iets van merken. Hij toonde een kracht en een vastheid van wil, die Marcia telkens opnieuw met bewondering vervulden. Als hij besloten had in zijn gesprekken met de bezoekers niet verder te gaan dan tot op zekere hoogte, dan was ze er zeker van, dat die grenzen niet werden overschreden, hoewel de lijn, die Marcus getrokken had, onzichtbaar was.

Een paar maal had ze de overtuiging, dat ze zelf aan een kruisverhoor onderworpen werd. De dames keken haar altijd eigenaardig aan, wanneer ze haar vroegen of ze al op Wold Hall geweest was en als ze ontkennend antwoordde, schenen ze dit als een bewijs voor 't een of 't ander op te vatten; maar ze zeiden nooit, wat dat „een of ander” was. Sommigen verzekerden op zachten, voldanen toon, dat ze blij waren, dat er nu eindelijk een eind gekomen was aan 't eenzame vrijgezellenbestaan.

„'t Deugt niet voor een jongen man om zich in een zoo onherbergzaam oord op te sluiten,” sprak een bejaarde dame met een veelbeteekenend hoofdknikje.

„We zijn allemaal zoo blij, dat er een einde gekomen is aan dit eenzame leven. 't Is voor niemand goed; en vreemde dingen gebeuren onder vreemde omstandigheden,” had een ander opgemerkt.

Met haar hoofd fier in den nek antwoordde Marcia dan steeds, dat ze niets buitengewoons zag in 't feit, dat haar man in 't kleine huis gebleven was dicht bij de mijnen, nadat zijn ouders naar Falconer's Hall verhuisd waren. Zelfs nu had men hem nog geregeld nodig en 't was logisch, dat hij 't huis aanhield. Men besprak dit punt nooit verder; maar ze was zich bewust van nieuwsgierige blikken, die op haar rustten en ze voelde, dat — als ze de menschen beter kende of als haar hooghartigheid hen niet op een afstand hield — ze haar heel graag iets verteld zouden hebben — of vragen gesteld — vragen, die ze vaag vermoedde en waarvan ze wist, dat ze die toch niet beantwoorden kon.

Ze merkte ook, dat telkens wanneer Marcus den naam Wold Hall hoorde, hij naar haar toekwam om haar te helpen en steeds gooide dan de ondervrager haastig 't gesprek over een anderen boeg.

Marcus besloeg een veel grootere plaats in haar gedachten dan Marcia ooit voor mogelijk had gehouden. Toen 't haar beurt werd om de visites te beantwoorden, was 't haar man, die haar overal naar toereed in een rijtuig met twee vurige paarden, die door den sterken arm van den man naast haar zóó in bedwang gehouden werden, dat Marcia nooit de minste vrees voelde.

Soms keek hij haar onderzoekend aan en na een kleinen strijd met de vurige dieren vroeg hij haar dan:

„Ben je bang?”

En haar antwoord was altijd onveranderd:

„Heelemaal niet. Jij bent hun de baas. Ik voel 't — en de paarden weten 't ook.”

„Als ik dat niet was, zou jij nooit met hen rijden. Ik wil niet, dat mijn grootste schat 't minste gevaar zou loopen.”

Bij zulke woorden, die Marcus maar zelden over de lippen kwamen, voelde Marcia zich zonderling aangedaan. Beschouwde hij haar werkelijk als een schat, met zijn goud gekocht? Of had dit woord een diepere betekenis?

„Een man, die van zijn vrouw houdt, heeft geen geheimen voor haar,” sprak een inwendige stem. Hoe langer hoe meer was ze er dan van overtuigd, dat haar man een geheim in zich omdroeg, waarin

hij geen plan had om haar te laten deelen. Maar dan beheerschte ze zich, boos omdat ze deze uitdrukking gebezigd had. Waarom dacht ze aan liefde tusschen hen beiden? Dat was toch niet overeen gekomen. Hij had haar niet zijn vertrouwen beloofd. Waarom zou ze er dus om vragen? Welk recht had ze? Maar dan had hij haar niet moeten bespotten met de woorden — „Een man mag geen geheimen hebben voor zijn vrouw”. Hij had een geheim — en zij wist dat.

Op den terugweg, toen de woeste schoonheid van het landschap haar omgaf en ze droomerig voor zich uit zat te staren, wees Marcus plotseling met zijn zweep naar een heuvel in de verte.

„Als je goede oogen hebt, Marcia, kun je van hier uit Wold Hall zien liggen. De mijnen liggen achter den heuvel. Je ziet juist een rookwolkje opstijgen.”

Marcia beschaduwde haar oogen met de hand. Heel flauw zag ze in de verte de schoorsteen en den omtrek van een gebouw. En plotseling sprak ze ondoordachte woorden.

„Ik zou 't graag zien, Marcus. Wil je me er mee naar toe nemen?”

„Natuurlijk. Ik wist niet, dat je 't wou, 't is geen geschikte plaats voor jou, maar als je wilt, kun je er elk oogenblik naar toe.”

„Jij bent daar zoo dikwijls. Is 't dan wel goed genoeg voor jou?”

„Zeër zeker. Ik houd van Wold Hall. In mijn smaak heb ik een beetje van een kluizenaar. Toen vader en moeder weggingen, namen ze alle mooie dingen mee, die moeder in den loop der jaren vergaderd had. Ik betreurde er geen een. De oude meubels bleven — ze zijn gekocht, toen de luxe van nu nog niet voor ons bestond. Wold Hall is geen damesboudoir, maar 't is uitstekend voor een man alleen.”

„Of voor een getrouwd man — zonder zijn vrouw.”

Hij wierp haar een vluggen blik toe, terwijl hij antwoordde:

„Precies.”

„Ik zou 't mijn dorp ook graag willen zien,” vervolgde Marcia na een oogenblik pauze, dat zwaar scheen van onuitgesproken gedachten. „Ik heb nog nooit een mijn gezien. Ik heb soms een gevoel of ik eigenlijk nog nooit iets gezien heb. Ik heb mijn heele leven doorgebracht in salons of met mijn eigen gedachten. Dat is niet genoeg. Ik verlang meer.”

Ze wist nauwelijks, wat haar zoo deed spreken. Ze keek recht voor zich uit naar 't blauwe rookwolkje, dat duidde op een dichtbevolkt gebied, waar zij haar luxe vandaan kreeg. Weer keek Marcus haar aan, maar hij gaf geen direct antwoord. Op zijn gewonen toon zei hij slechts:

„Zeër zeker zal ik je 't dorp laten zien; maar 't is geen mooi noch een verheffend schouwspel. 't Steekt leelijk af tegen de natuur — hoewel 't voor sommige oogen toch een zekere bekoring bezit.”

Een paar dagen later reden man en vrouw samen naar 't dorp en naar Wold Hall. Sinds hun gesprek was Marcus er niet alleen geweest. Marcia had dit met genoegen opgemerkt. Hij maakte dus geen bijzondere toebereidselen voor haar komst. Hij vertelde haar, dat ze 's middags moest eten „wat de pot schaft”, of wat de oude huishoudster nog gauw kon klaar maken.

„Ze is heel doof en half blind; maar een beste trouwe ziel. Haar man is kreupel geworden door een ongeluk in de mijn. Hij scharrelt nog een beetje rond en verbouwt wat groenten. Zelfs de sterkste bloemen kunnen daar nog niet groeien. Er is veel te veel rook. 't Is een eigenaardig oud huis. Oor-

spronkelijk was 't niets meer dan een boerderij, maar de latere eigenaars hebben 't steeds vergroot. Maar zelfs nu is 't nog niet bijzonder groot; meer eigenaardig en grillig en somber. Ik houd er van, maar ik geloof niet, dat anderen 't kunnen bewonderen.”

„En heb je daar al die jaren gewoond met alleen die oude vrouw om voor je te zorgen?”

Er was een haast onmerkbaar pauze, voor Marcus antwoordde:

„Ik was niet altijd alleen. Soms kreeg ik bezoek; en dikwijls reed ik naar Falconer's Hall. Bovendien had ik mijn werk, en dat nam 't grootste deel van mijn tijd in beslag. Ik geloof, dat onze kennissen mijn leven beschouwden als dat van een wilde — maar ik vond dat niet.”

Nieuwsgierig keek ze hem aan. Bijna was haar een vraag over de lippen gekomen. Zag Marcus dat? Hij keek haar een oogenblik recht in 't gezicht; zijn heldere bruine oogen hadden een vorschenden blik, zijn lippen drukte hij vast oopen.

„Is er iets, dat je me vragen wilt, Marcia?” informeerde hij met dien onbuigzamen klank in zijn stem, welken Marcia er soms in hoorde, maar waar ze geen verklaring voor wist; „elke vraag, onverschillig welke, wil ik met liefde beantwoorden — je hebt 't recht alles te vragen. Ik houd niet van de nieuwsgierigheid van vreemden, zooals je misschien al gemerkt hebt, maar voor mijn vrouw is dat heel wat anders. Als je nu of later iets van me weten wilt — als je iets hoort, dat opheldering behoeft — heb je 't me maar te zeggen — en ik beantwoord je vraag onmiddellijk. Ik heb je niet lastig gevallen met gebeurtenissen uit mijn vroeger leven. Ik heb geen reden om te veronderstellen, dat die je zouden interesseeren. Maar 't is je recht om net zooveel te weten als je verkiest. Je hebt 't maar te vragen. Tot elk antwoord ben ik bereid.”

Marcia antwoordde niet dadelijk. Ze was zonderling ontroerd. Maar haar trots weerhield haar om te spreken. Na een pijnlijke stilte antwoordde ze met een kalmte, die haast onverschilligheid leek:

„Dank je wel; maar ik geloof niet, dat ik je iets bijzonders te vragen heb. Wanneer ik daar behoefte aan krijg, zal ik me herinneren, wat je gezegd hebt.”

„Goed,” antwoordde hij en nu volgde er een veel langere pauze, waarin ieder zich met zijn eigen gedachten bezig hield.

Ze gingen door Three Brooks, dat Marcia zich nog goed herinnerde, maar inplaats van 't ruiterspad te volgen, zooals Marcia gedaan had, hielden ze den weg door de vallei, staken de rivier over en langs een sterk kronkelenden, maar gemakkelijk te berijden weg, kwamen ze in 't mijn dorp.

't Strekte zich uit tusschen twee heuvels — de kleine, steenen huizen vormden lange rijen, tuintjes hadden ze bijna niet. De mannen waren of aan 't werk of in bed na een nacht werken, de vrouwen en kinderen waren bezig of rustten uit in de schaduw van de muren; ze schonken heel weinig aandacht aan den paardrijder. Niemand begroette den eigenaar met een buiging, de jongens raakten nauwelijks hun voorhoofd aan. Maar wel besteedde men extra aandacht aan Marcia, men nam haar op van 't hoofd tot de voeten, soms stootte de eene vrouw de andere aan met de opmerking, dat dit nu de vrouw was van den baas. Anderen vroegen zich op even luiden toon af, hoe hij haar bevallen zou.

Bij en in de buurt van de mijnen zag men de mannen druk bezig wagens met kolen te vullen — een nieuwe ploeg daalde juist naar beneden. Alles leek Marcia even geheimzinnig en toen een baas naar haar man toekwam om hem iets te vragen, hield ze haar paard in en keek den werkman nieuwsgierig aan. De mannen leken allemaal wel reuzen! Waren 't hun zwarte gezichten, die hun zoo'n onheilspellend uiterlijk gaven, of keken ze werkelijk

No. 9

zoo dreigend en ontevreden? Een opgeschoten jongen, die juist uit de kooi kwam, waarin anderen zich weer lieten zakken, viel in 't voorbijgaan zwaar tegen 't paard van Marcia aan en besmeurde haar grijs japonnetje met een paar smerige zwarte vlekken. In 't volgend oogenblik had Marcus zijn hand uitgestrekt en gaf den vlegel een ferm zweepslag over de hand. Een gebrul als van een wild beest klonk op en een oogenblik meende Marcia, dat de reus haar man naar de keel zou vliegen. Maar Marcus bleef onbeweeglijk in 't zadel zitten, keek hem aan en sprak duidelijk verstaanbaar:

„Ga naar huis, Lake, en laat ik nooit meer zien, dat je je nog eens zoo onbeschaamd gedraagt. Je bent al eens eerder gewaarschuwd. Dit is de tweede keer, dat je jezelf vergeet. Den derden keer — ga je er uit!”

Marcia was zich bewust van een ontevreden dreigend gemompel in de verte. Maar Marcus lette er niet op. Hij maakte zijn gesprek met den baas af, keerde zich toen kalm naar zijn vrouw, die na het gebeurde haar paard vlak naast 't zijne gebracht had en zei kort:

„Als je klaar bent, zullen we nu naar Wold Hall gaan.”

HOOFDSTUK XII

Marcia was blij, dat ze van de mijnwerkers weg kon gaan. Iets in 't uiterlijk van die zwarte gezichten trof haar als somber en dreigend. Haar scherpe ooren vingen verwenschingen op, als ze passeerden. Ze voelde, dat de atmosfeer geladen was. Onbewust had Marcia zich een beeld gevormd van haar man's koninkrijk en ze had gemeend, dat zijn onderdanen hem niet alleen beschouwden als hun koning, maar tevens als hun afgod. Hij deed altijd of al zijn belangstelling en liefde zich hier concentreerden. Waarom wantrouwen en haatte men hem dan? Ongetwijfeld was hij een rechtvaardig meester, al kon hij een man zijn met een ijzeren wil — of een bronzen, zooals Leslie gezegd had; dikwijls herinnerde Marcia zich die benaming en hoe meer ze haar man leerde kennen, hoe geschikter die naam haar leek. Zijn gezicht drukte niets bijzonders uit, toen ze zich van de mijnen verwijderden. Toen ze op eenigen afstand waren, keek Marcia haar man aan en vroeg rustig:

„Waarom ben je zoo weinig populair, Marcus? Ik dacht, dat de menschen van je hielden. Je hebt altijd een leven temidden van hen verkozen en je stelt je op de hoogte van hun belangen. Dat hebben je vader en moeder me verteld. Ik dacht, dat ze je zouden apprecieeren.”

Marcus keek haar met zijn eigenaardig glimlachje aan. Dat lachje deed steeds den krachtigen mond

beter uitkomen, maar 't verzachtte de uitdrukking der oogen.

„De dagen van mijn populariteit schijnen voor 't moment voorbij,” zei hij. „Ik ben de afgod geweest, nu ben ik de tiran en de bloedzuiger. De wereld is nimmer erg bestendig, zooals je weet.”

Haar belangstelling was opgewekt.

„Wat bedoel je, Marcus?”

Hij keek haar aan, zooals hij dat gedaan had den dag van zijn kennismaking met haar, toen hij haar op zijn eigen manier probeerde te winnen.

„Verlang je dat werkelijk te hooren, Marcia?”

„Ja, natuurlijk.” Spontaan drongen die woorden haar naar de lippen voor ze tijd had gehad om na te denken of zich weer in haar onverschilligheid en trots te hullen. Ze zag den glans in zijn oogen, die een emotie uitdrukten, welke zij niet begreep. En toen begon hij op zijn korte, kernachtige manier te vertellen:

„Je hebt gelijk met te zeggen, dat ik altijd temidden van hen geleefd heb. Van kind af trokken de mijnen me altijd aan. Hoe grooter ik werd, hoe meer aantrekkingskracht ze voor me kregen. Daar voelde ik me 't gelukkigst. Toen mijn vader er over begon om de mijnen te verkoopen, vroeg ik hem ze voor mij aan te houden. Langzamerhand werden ze mijn eigendom. Ik kende iederen werkman. Ik geloof, dat ze me als hun vriend beschouwden. We hadden hier veel minder moeite met 't volk dan ergens anders. Maar herinner je je nog de groote kolencrisis een jaar of twee geleden? Onze mijnen waren een van de weinige, waar ze niet staakten. We leven hier eenigszins afgezonderd van de wereld. We hebben altijd goede loonen betaald. Dat is een deel van vader's succes. Hij eischt goed werk, maar hij betaalt er ook naar. Bij ons staakten ze dus niet. We werkten met dagen nachtploegen en onze kolen hebben menige fabriek voor stopzetten behoed. Natuurlijk maakten we ook enorme winsten. Het werkvolk wist dat. Na korten tijd werden ze ontevreden over hun loon. Een deputatie wachtte me op en verlangde een aandeel in de winst.”

„Was dat onbillijk?” vroeg Marcia.

„Niet als 't op een goed systeem berust. En ik had er wel ooren naar. Maar, zooals ik de mannen uitlegde, als 't voorstel aangenomen werd, dan moest 't voor minstens vijf jaar geldig blijven. Als ze nu voordeel trokken uit de grootere winsten, dan moesten ze ook riskeeren, wat de eerstkomende jaren brengen konden. 't Moest gelden voor een periode van vijf jaar — of heelemaal niet.”

„En dat zagen ze natuurlijk ook in?”

„Ik geloof niet, dat de werkman een zelfde inzicht heeft als wij,” antwoordde Marcus. „Maar eindelijk gingen ze er mee accoord. Daar ik wist, dat de prijzen nog eenigen tijd hoog zouden blijven,

bood ik hun een kleine, maar vaste verhooging onafhankelijk van de markt, of, als ze dat liever hadden, een aandeel in de winst, gedurende vijf jaar. Ze verkozen 't laatste. 't Is nu al twee jaar in werking. Een korten tijd was 't hun zeer voordelig. Maar aan sparen dachten ze niet. Alles ging weg aan plezier. Een jaar lang ging alles goed en toen begon de markt zich te herstellen. De loonen werden weer zooals eerst, maar later daalden ze iets en bleven ver onder wat ik 't volk permanent had aangeboden, als ze op mijn eerste voorstel waren ingegaan. Natuurlijk verlangen ze nu naar den ouden standaard terug, zoo mogelijk nog met de verhooging; en omdat de vijf jaar nog niet om zijn, weiger ik de zaak met hen te bespreken. Daarom beschouwt men mij nu als verdrukker der armen.”

„Maar Marcus, dat is toch niet eerlijk! Zien ze dan zelf niet, hoe onbillijk ze handelen?”

„Ik weet niet, wat ze zouden voelen, wanneer ze aan zichzelf overgelaten werden. Maar een paar socialistischen prediken nu een werkstaking om mij te dwingen. Ik voor mij geloof niet, dat 't volk er ooren naar heeft. Zoo onbillijk als ze nu zijn, weten ze toch, dat ik vroeger hun vriend geweest ben en dat ik me nooit zal laten intimideeren. Ze weten, dat in geval van staking zij 't loodje zouden moeten leggen en niet ik. Maar ze zijn woedend en dat laten ze me merken. We maken een crisis door, die stevig aangepakt moet worden en daarom kan ik nu niet van de mijnen weg.”

„Maar ze zullen je toch niets doen, Marcus?”

Hij keek haar aan. Ondanks haarzelf had er angst in haar stem geklonken.

„Ik geloof 't niet. Blaffende honden bijten niet. Ze mopperen wel, maar ik geloof niet, dat ze verder zullen gaan. In elk geval zal ik zorgen, dat men jou geen strootje in den weg legt. Je begrijpt nu, waarom ik je alleen als gast op Wold Hall toelaat. Maar hier zijn we er. 't Is uitstekend voor mij, maar m'n vrouw heb ik liever niet zoo dicht bij de mijnen. Kijk, daar gaat Percival voor ons uit. Ik had hem en 't kind voor de lunch uitgenoodigd. Ik zal je paard naar den stal brengen, Marcia. Hier is Eastlake om in dien tusschentijd voor je te zorgen en de honneurs waar te nemen.”

Dat was niet precies, wat Marcia verwacht had en ze wist ook niet of ze 't wel prettig vond, maar er was nu niets meer aan te veranderen. Ze was nauwelijks afgestegen, of 't kleine meisje kwam met open armen op haar af, ze sloeg die om haar heen en fluisterde:

„Liefste vertelde me, dat u zou komen, maar ik kon 't haast niet gelooven. U bent nog nooit eerder hier geweest.”

(Wordt voortgezet)

ONZE PRIJSVRAAG

De eerste prijsvraag van dit winterseizoen is meer speciaal bestemd voor diegenen onder onze abonné's, die geregelde afnemers zijn van onze bekende premie-romans of deze regelmatig lezen. Ter geruststelling van hen, die niet tot deze categorie behooren (hun aantal is in verhouding niet zoo groot, want onze premie-uitgaven mogen zich in een buitengewone populariteit verheugen) zij reeds aanstonds gezegd, dat de volgende prijsvragen een meer algemeen karakter zullen dragen.

Voor dezen keer stellen wij nu de vraag:

Welk van de zeven laatste premie-boeken vond u het mooiste, welk vervolgens, enz? Met andere woorden: wat is de volgorde dezer zeven boeken in de mate dat ze u bevallen zijn?

Een zeer eenvoudige vraag zooals u ziet; we vragen slechts uw gewaardeerde meening te zeggen over dit aantal romans, uitgedrukt in cijfers. Ge hebt niet anders te doen dan het boek hetwelk u 't meest behaagde het cijfer 1 te geven, het boek dat bij u de tweede plaats inneemt het cijfer 2 en zoo vervolgens tot het cijfer 7, hetwelk door u wordt toegekend aan het boek dat u het minst bekoorde. De roman die het laagste totaalcijfer op zich vereenigt mag zich derhalve in de grootste gunst bij het lezend publiek verheugen, het daaropvolgende getal duidt het tweede boek aan, tot het hoogste cijfer het minst behaagde boek aangeeft. In de volgorde nu die door deze cijfers ontstaat ligt dus het oordeel van onze lezers besloten en al diegenen, die deze volgorde hebben ingezonden komen in aanmerking voor een prijs. Wij verloten nl. onder de inzenders wier opgave van volgorde overeen-

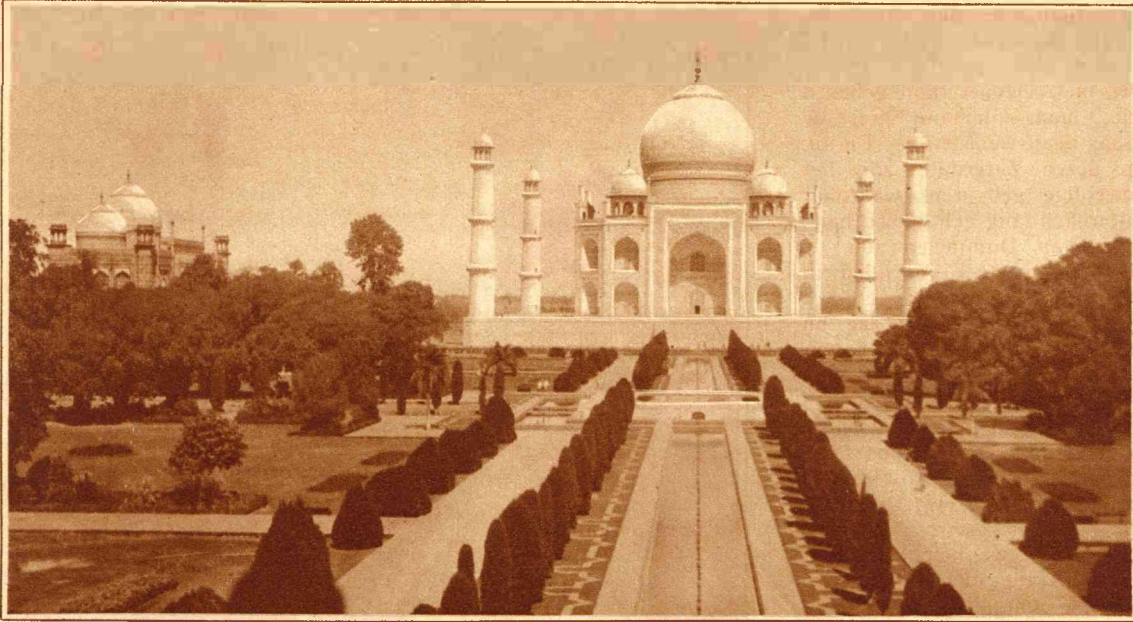
komt met die welke het lezers-referendum aangeeft 15 series romans in prachtband van 10 deelen elk, te zamen dus 150 boekwerken!

Vijftien gelukkige prijswinnaars krijgen de tien eerstvolgende romans in prachtband thuisgestuurd, iedere veertien dagen één. Ge hebt niets anders te doen dan op een briefkaart de titels der 7 laatste bij ons verschenen boeken te plaatsen, gerangschikt naar uw smaak en welgevallen; te onzen gerieve kunt ge voor die titels de cijfers van 1—7 zetten.

Het spreekt van zelf, dat de termijn van inzending nogal ruim genomen wordt teneinde de mededingers in staat te stellen hun geheugen betreffende den inhoud der bedoelde boeken wat op te frissen en van het nieuwste werk dat Zaterdag a.s. verschijnt „Lady Demer's geheime Huwelijk” kennis te nemen. Wij bepalen daarom dat de antwoorden, op een briefkaart geschreven, uiterlijk Maandag 24 Nov. in ons bezit moeten zijn. De titels der zeven laatst verschenen boeken zijn (in volgorde van uitkomen)

Achter gesloten luiken.
De vliegende draak.
Het geheim van de slotgracht.
Een korte afdwaling.
Ontvoerd.
Als het hart ontwaakt.
Lady Demer's geheime huwelijk.

Lees, oordeel en deel
ons uw bevinding mede!

De Tadj. Mahal tempel te Agra, Britsch Indië, een der schoonste getuigenissen van Indische bouwkunst.

DE TWEË BARTHOLOMEUSSSEN

DOOR
A. C. V. D. REGGE

Op de laatste rij van de schemer-donkere parterre zat Jaap van Dommelen en knabbelde critisch op zijn nagels. Voor hem, op het schaars verlichte podium, had de repetitie plaats van 't nieuwe stuk: „Bartholomeus' Uitgangsavondje”. Ernest Devaer, directeur van het Residentie-theater en tegelijkertijd de gevierde en aanbeden eerste acteur, speelde de Bartholomeusrol, de hoofdrol. En Jaap van Dommelen was aangewezen als Devaer's plaatsvervanger bij een eventuele ongesteldheid...

Vanaf de eerste lezing had de Bartholomeusrol Jaap met onweerstaanbare kracht aangetrokken. Bartholomeus' wispelturigheden, z'n sentiment, z'n plotselinge, kinderlijke woede-uitvalen fascineerden hem meer dan hij zeggen kon. Maar Ernest Devaer scheen geen dier prachtige mogelijkheden te vermoeden, en verknoede zijn tijd en zijn rol aan alle mogelijke excentriciteiten! Devaer's spel was stom, vond Van Dommelen, en wreveliger keek hij toe, en nerveuzer knabbelde hij op zijn nagels.

Al drie weken lang volgde hij nu reeds in deze stemming elke repetitie, ongezien, op de laatste rij van de parterre (behalve de paar minuten in het tweede bedrijf, dat hij op het tooneel moest verschijnen, om het zeer ondergeschikte rolletje, dat Devaer hem had toegedacht, te vervullen), elken dag meer en meer geërgerd door de zeer klaarblijkelijke incompetentie van zijn directeur. Het maakte Jaap woedend, dat geen mensch zag, hoe slecht Devaer's spel was voorbereid: hoe hij bijvoorbeeld ophield, juist daar, waar Jaap had gewild dat-ie snel doorsprak; hoe hij zich haastte en de woorden afroffelde, waar rustig en overwogen spel had moeten gegeven worden. En hoe meer de generale repetitie naderde, hoe meer Devaer's spel den armen Jaap van Dommelen tegenstond en irriteerde. De zachte parterrefauteuil werd een pijnbank en Devaer's verschijning een foltering. Hij begon hem te haten; op straat, als hij hem tegenkwam, kon hij hem nauwelijks meer groeten.

Op den middag van de generale repetitie had er een voorval plaats, dat Jaap's haat-gevoelens nog meer deed toenemen.

Jaap was, zooals gezegd, aangewezen als plaatsvervanger van Ernest Devaer en had zelf een kleine rol, 'n heel kleine rol, 'n rolletje, dat was overgebleven, toen de manuscripten reeds waren rondgedeeld — 'n rolletje, dat eigenlijk niet meer was dan een enkele regel.

Na zich eerst woedend te hebben gemaakt over het beleedigende van 'n dergelijk rolletje, en na

bij zichzelf te hebben verklaard, dat hij op geen minderwaardige wijze aan het tooneel wenschte vooruit te komen, was hij ten slotte toch tot de conclusie gekomen, dat een geboren artiest ook in staat moet zijn van slecht materiaal iets te maken, en bijgevolg was hij begonnen dien eenen regel met de uiterste zorg te bestudeeren. Hij had niets anders te doen, dan een bezoeker binnen te leiden en te zeggen: „Ik denk niet, dat mijnheer lang op zich zal laten wachten.”

Veel bewegingsvrijheid had Jaap dus niet, maar niettemin probeerde hij verschillende wijzen van zeggings, die alle van een diep begrip en een zeer persoonlijke opvatting van dien eenen regel moesten getuigen. Hij zei het bijvoorbeeld — als bij zichzelf overwegend: als een knecht die al jaren lang bij zijn meester in dienst was en hem kende, diens doen en laten begréep; of anders, een beetje uit de hoogte, zelfverzekerder — als jarenlange huisknecht bij een zeer voornamelijk familie. En zoo verder. Geen mensch echter scheen deze verschillende lezingen te bemerken, totdat, op de generale repetitie, Devaer hem vanuit de stalles toeriep:

„Meneer Van Dommelen! Ik denk, dat het meer effect maakt, als u Mr. Morgan zwijsend binnenleidt! Dat geeft het tooneel meer „relief”! Dus dan wilt u dien regel zeker wel schrappen, m'n waarde?!”

Jaap mompelde: „Goed, goed” en trok zich terug achter de schermen. Allemaal jalousie! Devaer vermoedde en vréésde een verborgen talent en wilde het dwarsboomen. Devaer sarde hem, omdat hij vermoedde welk een schitterende Bartholomeus Van Dommelen zou kunnen zijn; omdat hij begreep, dat Van Dommelen zijn carrière bedreigde. Niks dan nijd! Van Dommelen's Bartholomeus moest verpletterd worden!

Vanaf dien dag en in dat licht zag Jaap van Dommelen zichzelf en Devaer: uiterlijk twee normale menschen, innerlijk twee Bartholomeussen, die elkaar met oogen vol haat belederen.

De première ging in een storm van applaus voorbij. Iedere schaterlach, die Devaer's Bartholomeus gold, leek hem een hoonlachen om zijn

Bartholomeus, en elk applaus scheen den zijnen te willen geeselen. Bij het „halen” stond Jaap tusschen de schermen en vervloekte het stomme publiek om z'n toejuichingen, en Devaer om z'n succes.

Dien nacht, en menigen nacht daarna, had hij een ontzettenden droom; altijd dezelfde, wreed, hard, duidelijk, meedoogenloos; een droom, die hem overdag niet meer losliet. — Het theater kreeg dan ontzaglijke afmetingen, zoodat het leek op een Romeinsche arena, tot den nok gevuld met een enorme menigte, die getuige was van een gevecht tusschen de twee Bartholomeussen, die van hem en die van Devaer. En telkens opnieuw zag hij dan, terwijl het koude zweet hem uitbrak, hoe zijn eigen Bartholomeus langzaam door Devaer's Bartholomeus verslagen werd; hoe het gepeupel van zijn zitplaatsen opsprong en juichte, wanneer Jaap's Bartholomeus op zijn knieën viel, en hoe het hem hoonend uitfloot, wanneer hij de menigte om medelijden smeekte. Het einde van den droom was echter het afschuwelijkst: de brekende oogen van zijn Bartholomeus zochten Jaap's plaats in de parterre en keken hem aan als een opgejaagd en afgebeeld dier. Totdat Devaer's opgeheven vuist, die een dolk omklemde, aan deze smeekbede een einde dreigde te maken en Jaap vol ontzetting wakker schrok. Hij sidderde over zijn heele lichaam en bleef in zijn bed rechtop zitten, totdat de grauwe morgen flauw door de gordijnen lichtte. De herinnering aan die brekende oogen wilde hem den heelen verderen dag niet meer uit het geheugen; zij bracht hem er zelfs toe bijwijlen te drinken. Hij verviel nu niet bepaald in braspartijen, maar de vele haastige en steelsche slokjes van slechte spiritualiën droegen er nog toe bij, zijn geestelijke misère te vermeerderen, zijn weerstandsvermogen te ondermijnen en hem nog overgevoeliger en geprikkelder te maken.

Toen, uit dien warboel van dromen, jenever, slapeloosheid en brandewijn dook plotseling het denkbeeld op, Devaer uit den weg te ruimen. Het begon met de gewone vrij-onbeduidende, nog slechts ijverzuchtige gedachte: „Ik wou, dat Devaer ziek werd!” Deze gedachte ontwikkelde zich weldra tot het verlangen: „Kon ik Devaer maar ziek maken!” En na een nacht, waarin zijn nachtmerrie zich heviger dan ooit herhaald had, stond het voor hem vast: „Devaer moet dóód!”... De vraag was alleen maar: „Hoe?”

Het antwoord kwam spoediger, dan hij verwacht

Danseres uit het land van Usbeck (Z.W. Azië)

had. Toen hij de volgende matinée van het stuk naar de kleedkamers ging, bemerkte hij op de richel boven de radiator, naast Devaer's, vertrekken, een kop melk. Jaap herinnerde zich, dat hij daar al meer, gedurende de matinées, een kop melk had zien staan, en dat Verhoef, Devaer's bediende, deze voor de pauze na 't tweede bedrijf in de kleedkamer van zijn meester bracht. Op hetzelfde oogenblik, dat Jaap naar den kop stond te kijken en een duister plan in zijn geest rijpte, kwam Verhoef langs, nam den kop op, en bracht hem naar Devaer's kamer.

Dank zij het succes van het stuk waren er drie matinées in de week. Den volgenden middag bespiedde Jaap precies op denzelfden tijd de melk, en bemerkte dat alles zich precies zoo herhaalde als den vorigen dag. Verhoef haalde den kop melk klokke half drie uit den foyer, zette hem op de richel naast de kamerdeur, maakte een praatje met het kamermeisje, dat de eerste actrice bediende en droeg den kop vervolgens Devaer's kamer binnen. Na enkele matinées wist Jaap, dat Verhoef een man van orde en regel was. Het halen van den kop, het op de richel plaatsen, het praatje met het kamermeisje en het binnenbrengen — dat alles gebeurde met de regelmaat van een uurwerk. Jaap's plan stond vast: z'n Bartholomeus zou niet lang meer op de vergelding behoeven te wachten.

Perzische lastdrager.

Nauwelijks drie weken later maakte Van Dommelen zich gereed voor de rol van Bartholomeus. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd en zijn handen beefden zóó, dat zij het grime-stift nauwelijks nog konden vasthouden. Even voor de Zaterdagse matinée had Devaer hem doen weten, dat hij wegens ongesteldheid niet kon optreden. Reeds veertien dagen lang had Van Dommelen dat aan zien komen: had hij de symptomen van zijn langzaam werkend vergif aan Devaer waargenomen. De eerste week had hij nog getwijfeld, maar in de tweede wist hij, dat het vergif zijn werk deed. De directeur zag bleek en leek magerder geworden, en hoe meer de week vorderde, hoe erger het met hem werd. Donderdagavond klaagde hij over hoofdpijn; Vrijdagavond sprong hij als een verschrikt konijn opzij, toen de tooneelknecht hem onverwacht aansprak. De derde week begon hij met zijn rol te haperen, zóó erg zelfs, dat het publiek geprikkeld werd. Jaap's hart sprong op van vreugde. Zijn nachtmerries eindigden niet meer met zijn Bartholomeus op de knieën — het gevecht bleef nu onbeslist, terwijl de beide Bartholomeussen elkander recht in de oogen keken. Dien Vrijdagavond was het spel van den directeur

werkelijk meer dan verschrikkelijk. De menschen in de zaal vroegen zich ontsteld af, wat er wel met Devaer kon gebeurd zijn, maar niemand kon de vraag beantwoorden. — En nu, op dezen Zaterdag, zou het geweldige gebeuren, waarnaar hij weken lang gehunkerd had: Jaap van Dommelen zou de Bartholomeus-rol vervullen in plaats van Ernest Devaer.

In zijn verbeelding zag hij reeds de menigte voor hem oprijzen en hem toejuichen; hoorde hij het suizend open en toezwaaien van het gordijn, telkens opnieuw, voor zijn buigende gestalte. Want nu zou hij eens toonen, wat hij kon!

Sprak hij wel helder genoeg? Had zijn stem niet wat geleden van de kou, die hij onlangs gevat had? Als zich dat nu vandaag maar niet ging wreken! In ieder geval zou 't het beste zijn, als hij even enkele regels reciteerde.

En voor den spiegel staande begon hij:

„O mijn geliefde, mijn teerbeminde, hoe zijt ge zoo — hm, hm! Die beroerde verkoudheid! Uw schoonheid werd wel nimmer overtroffen! Schoonheid's Hm, vervloekt! Schoonheids merkteken is het karmozijn uwer lippen (dat ging al beter!), en Doodsvale banier....

De onderdirecteur trad binnen.

„Hallo, Van Dommelen!”

Jaap keerde zich woen om; voelde deze onverhoedsche onderbreking als een vernedering.

„Ja?” vroeg hij ruw.

„Ik kom je even vertellen, dat alles weer in orde is. Devaer heeft besloten dezen middag toch maar op te treden. Doe dus maar geen moeite meer.”

Het was Jaap, of hij in een bodemlozen put stortte.

Werktuiglijk, als verdoofd, veranderde hij zijn grime van Bartholomeus in dat van den knecht-die-geen-mond-mocht-opendoen.... Slap als een vaatdoek viel hij toen neer in een stoel, te verslagen en verward om zelfs nog gevoelens van wraak te koesteren. Ontdaan wachtte hij tot de tooneeljongen hem kwam roepen, om op te treden. Moedeloos stond hij op, en moedeloos speelde hij den knecht. Daarna achter de coulissen staande, bemerkte hij, dat Devaer tot

op zekere hoogte hersteld scheen; zijn voordracht was minder aarzelend en meer doorleefd. Maar het was Jaap, alsof alles ergens heel ver van hem weg gebeurde.

Even voor het einde van het tweede bedrijf riep Devaer's stem hem plotseling tot de werkelijkheid terug.

„Het spijt me,” fluisterde de groote acteur achter hem, „dat een vals gerucht je vanmiddag zooveel werk heeft bezorgd. Is het niet een erg enerverende bezigheid, dat plaatsvervanger zijn?”

Jaap keerde zich om alsof hij een stomp in zijn rug had ontvangen.

„Ik heb werkelijk een oogenblik gedacht” vervolgde Devaer, „dat ik dezen middag niet in staat zou zijn om op te treden. Je zult wel gemerkt hebben, dat mijn voordracht den laatsten tijd nogal het een en ander te wenschen overliet.”

Van Dommelen mompelde iets onverstaanbaars. Devaer vervolgde vertrouwelijker:

„Ik ben de laatste twee, drie weken erg in de war geweest. Zóó erg zelfs, dat....” Hij brak den zin af, omdat zij de tooneelknechten bij hun werk hinderden. „Kom mee naar m'n kleedkamer!”

Niet zonder eenige verwondering volgde Jaap

Hongaarsche platteland-verloping.

Devaer naar diens kleedkamer. Had Devaer zijn misdaad ontdekt, en zou hij nu trachten hem in zijn kleedkamer vast te houden tot de politie gearriveerd was? —

In de luxueuse kleedkamer van den beroemden acteur gekomen, begon de laatste:

„Je treft me op het oogenblik in het midden van een kleine, maar voor mij toch zeer ernstige tragedie aan....”

Jaap voelde dat zijn gelaatstrekken te hard waren, om ze een uitdrukking van belangstelling te geven.

„Een tweetal maanden geleden,” vervolgde Devaer, „vertrouwde mij een vriendin, die voor enkele maanden naar het buitenland vertrok, haar kostbaarst bezit toe; ze verzocht me, er de grootste zorg voor te dragen. En nu is mij een groot ongeluk overkomen.”

De directeur liep naar een hoek van de kamer en trok een Chineesch scherm weg. Daarachter, op een veelkleurig divan-kussen, lag een prachtige Perzische kat: heelemaal stil, in die geheimzinnige bewegingloosheid van den dood.

„Vannacht is ze gestorven.... Drie weken geleden is ze ziek geworden, en twee dagen geleden weigerde ze plotseling de melk te drinken, die Verhoef haar altijd gedurende de matinée brengt. — Ja, het is een vreeselijke slag voor me geweest. Ik vrees, dat m'n vriendin me dit nooit vergeven zal. Ik ben er heelemaal van in de war geweest.”

Een machteloze woede maakt zich van Jaap meester. Devaer vervolgde echter, plotseling zakelijk wordend:

„Maar — om op dat plaatsvervanger terug te komen — wat ik je eigenlijk zeggen wilde is dit: ik denk erover „Bartholomeus' Uitgangsavondje”, ondanks het succes, over drie weken van het repertoire te nemen. Ik zou niet graag zien, dat het stuk door een te langdurige opvoering zijn attractie zou verliezen. Het is erg jammer, doch ook in het volgend stuk kan ik je geen rol aanbieden. — Maar misschien wil je dan wel weer mijn plaatsvervanger zijn?”

Er kwam een nevel voor Van Dommelen's oogen. Daarachter ontwaarde hij zijn Bartholomeus uitgestrekt op den grond: verslagen.

Zijn stem klonk als een schorre schreeuw: „Plaatsvervanger? De duivel hale de heele rommel hier! Ik verlaat het tooneel!”

En hij verliet het tooneel, zonder hoed en woevend, om er nooit meer terug te keeren....

Vrouwenleven

GEBREIDE AAP

Afkortingen: t. = toer,
st. = steek, r. = rechts,
aver. = averechts.

De gebreide aap is eenigszins bewerkelijker dan de kameel en de olifant, die ik hier vroeger al eens beschreven heb. Hij bestaat uit 2 stukken voor den romp, armen, beenen, ooren, staart, gezicht en voetzolen. Alles wordt met bruine wol in ribbels gebreid — dus enkel rechts, behalve gezicht, handen en voetzolen, welke met beige wol gebreid worden in afwisselend r. en aver. toeren, zoodat aan den goeden kant enkel rechtsche steken te zien komen.

Men begint aan den onderkant van den romp door 6 st. op te zetten. 10 t. breien. 11de toer in laatsten st. meerderen; 11 t. breien; 23ste t. in 1sten st. meerderen. 24ste t. in laatsten st. meerderen. Deze beide t. 2 maal herhalen. De nu verkregen 13 st. laat men op de naald, terwijl men eenzelfde stuk breit, waarna men de eerste 13 st. er bij opneemt. Men heeft dan de opening waarin later het beenstuk moet worden ingezet. 25ste toer: 1 st. meerderen in 1sten st.; 1 t. breien; deze beide toeren 1 keer herhalen. Men heeft dan 28 st. op de naald en breit hierop 26 t. 56ste t.: 12 st. breien, 4 st. afk. voor armsgat, op overblijvende 12 st. 13 t. breien; 70ste t.: meerderen in 1sten st. Deze 13 st. op de naald laten, wol afbreken en hetzelfde breien op de eerste 12 st., waarna weer alle 26 st. op de naald komen. 86ste t. breien, 87ste t.: begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien. 88ste t. breien; deze beide t. 1 keer herhalen; 2 t. breien. 93ste t. 2 st. samenbreien, midden en einde van de naald meerderen. 94ste t.: begin en einde van de naald meerderen, laatste 2 st. samenbreien. 95ste t.: 2 eerste st. samenbreien. 96ste t. breien. Deze beide t. 5 keer herhalen. 2 t. breien. 109de t. in eersten st. meerderen. 110de t. breien. Deze beide t. 2 keer herhalen. 115de t.: in eersten st. meerderen, laatste 2 st. samenbreien. 116de t. breien. Deze beide t. 2 keer herhalen. 121ste t. midden en eind van de naald 2 st. samenbreien. 122ste t. breien. 123ste t.: begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien. Dezen t. 2 keer herhalen. De dan overblijvende 8 st. afkanten.

De 2de helft voor den romp precies hetzelfde breien.

Been. Men begint met 36 st. op te zetten voor den voet. 6 st. breien. 7de t.: begin en einde van de naald 2 st. samenbreien. 1 t. br. 9de t.: 10 st. afkanten, naald uitbreien. Dezen toer herhalen, zoodat er 14 st. op de naald zijn. 11de t.: in 1sten en laatsten st. meerderen, in het midden 2 st. samenbreien. 1 t. breien. Deze beide t. 11 keer

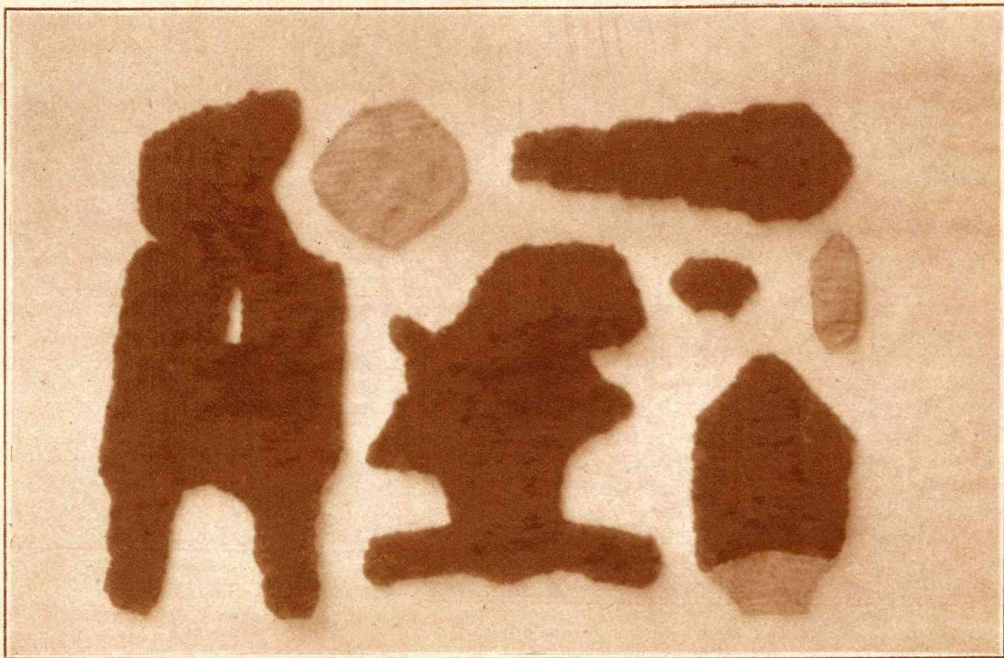
afgekante st. 2 t. br. Volgende t. 2 st. samenbreien. 1 st. br., 2 st. samenbr. afkanten.

Het tweede been precies hetzelfde breien.

Arm. Men begint aan den bovenkant; met bruine wol 4 st. opzetten. 1 t. br. 2de t. meerderen in 1sten en laatsten st. 3de t. breien. Deze beide t. 6 keer herhalen. Dan 28 t. breien. 44ste t. beige wol aanhechten voor hand. 1 t. r., 1 t. aver. Deze beide t. herhalen. 48ste t.: begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbr. 1 t. br. Deze beide t. 2 keer herhalen. Afkanten. Den 2den arm hetzelfde breien.

Oor. 9 st. opzetten, 1 t. br. 2de t.: in 1sten en laatsten st. meerderen. 4 t. breien, 7de t. begin en einde van de naald 2 st. samenbreien. 1 t. br. Deze beide t. 1 keer herhalen. Afkanten: 2de oor hetzelfde breien.

Staart. 4 st. opzetten, 1 t. breien, 2de t. in 1sten en laatsten st. meerderen. Deze beide t. 4 keer

De verschillende deelen van den gebreiden aap. Boven: staart, gezicht. Daaronder links: voetzool, oor. Beneden: arm, beenstuk, helft van den romp.

herhalen. 2 t. br. 37ste t.: begin en einde van de naald 2 st. samenbr.; midden van de naald 2 st. meerderen. 1 t. breien. Deze beide t. 4 keer herhalen. 47ste t. als 37ste t. 48ste t.: 2 st. meerderen in 't midden van de naald. Deze beide t. 3 keer herhalen. 55ste t. in 1sten st. meerderen; 56ste t. 5 st. breien, 8 st. afkanten, de overgebleven 22 st. breien. 57ste t. in 1sten st. meerderen, 2 laatste st. samenbreien. 1 t. breien; deze beide t. 1 keer herhalen. 61ste t. 2 laatste st. samenbreien. 3 t. breien; deze 4 t. 1 keer herhalen. 69ste t. Begin en einde van de naald 2 st. samenbreien. Dezen t. 6 keer herhalen; dan afkanten. Bij de 5 st. die op de naald bleven wol aanhechten bij de

herhalen. 16 t. breien. 26ste t. begin en einde van de naald 2 st. samenbr. 14 t. breien. Deze 15 t. 2 keer herhalen. 55ste t. begin en einde van de naald 2 st. samenbreien. 6 t. breien. Afkanten.

Voetzool. Met beige wol 4 st. opzetten en afwisselend r. en aver. breien. 3de t. in 1sten en laatsten st. meerderen. 1 t. breien. Deze beide t. 1 keer herhalen. 8 t. breien. 19de t. begin en einde van de naald 2 st. samenbreien. 1 t. breien. Deze beide t. herhalen en dan afkanten. 2de zool breien.

Gezicht. Met beige wol 6 st. opzetten en afwisselend r. en aver. breien. 2 t. breien. 3de t. begin, midden en einde van de naald meerderen. 1 t. breien. Deze beide t. 5 keer herhalen. 6 t. breien. 21ste t. begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien, 1 t. breien. Deze beide t. 3 keer herhalen. 29ste t. 6 keer 2 st. samenbreien. Afkanten.

Is alles gebreid, dan worden de beide stukken voor den romp aan elkaar genaaid, waarbij men op den rug een opening laat voor het vullen. Armen en beenen worden aan elkaar genaaid en evenals het gezicht in de daartoe bestemde openingen genaaid. En als dan de voetzolen nog zijn ingezet, kan men beginnen met het vullen, dat zorgvuldig geschieden moet, waarna ook de rug wordt dichtgenaaid. De staart wordt losjes gevuld en aangezet. De trekken van het gezicht worden met zwarte wol aangegeven, terwijl 'n paar gitten kralen de oogen sprekender maken. Enkele steken met zwarte wol geven op de handen de vingers aan.

Het mutsje van den aap is gebreid van roode wol. Men zet er 60 st. voor op en breit 28 t. 29ste t. telkens 2 st. samenbreien. 3 t. breien. 33ste t. 2 st. samenbreien, 5 st. breien. Herhalen tot het einde van de naald. 1 t. breien. 35ste t. 4 st. breien 2 st. samenbreien; herhalen tot het einde van de naald. 1 t. breien. 37ste t. 2 st. samenbreien, 3 st. breien; herhalen tot het einde van de naald. 1 t. breien. 39ste t. telkens 2 st. samenbreien. 1 t. breien; draad afbreken, door de overblijvende 9 st. halen en aantrekken.

Dan wordt het mutsje opzij dichtgenaaid en nog versierd met 'n zwarten kwast.

Thérèse

„AAN SUNLIGHT ZEEP
KUN JE ALLES
TOEVERTROUWEN”

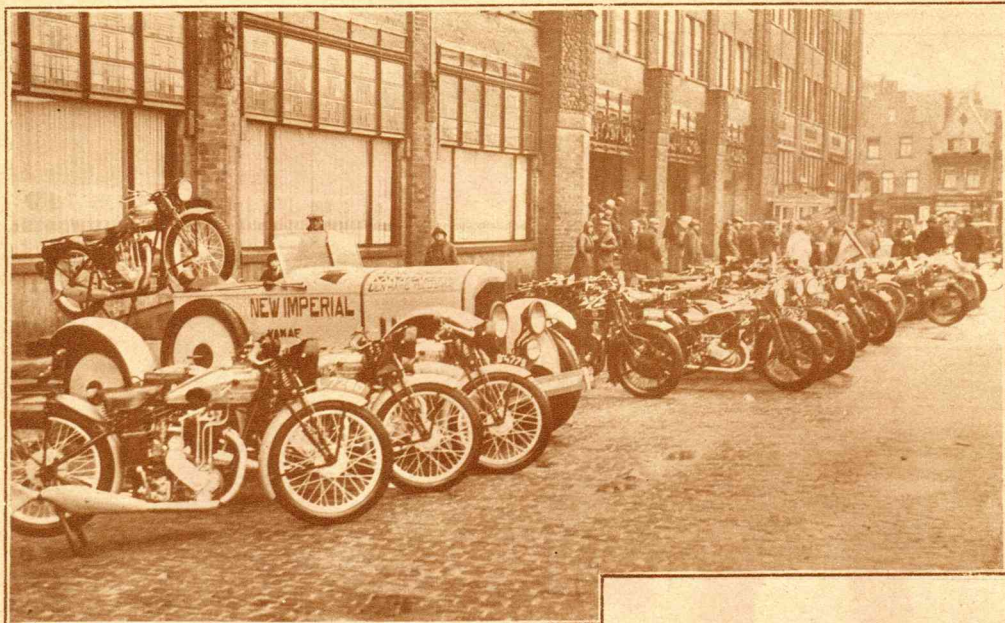
zegt Moeder

„Gekleurd goed kan met Sunlight Zeep telkens en telkens weer gewasschen worden. En Sunlight Zeep houdt het witte goed zoo wit als sneeuw”.

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

F. 10.000.—
ZUIVERHEIDSWAARBORG
OP ELK TABLET.

Najaarsreünie van de K.N.M.V. Deze bijeenkomst vond ditmaal te Utrecht plaats. Onze fotograaf kliekte dit motorhoekje op het Vredenburg. Op den voorgrond eenige nieuwe modellen

Sport van Zondag

Troosteloos als deze aschgrauwe Zondag is het resultaat van den voetbalwedstrijd der Hollanders tegen Zwitserland geweest. Met 'n angstige regelmaat kunnen we tegenwoordig nederlagen noteren. Zürich, Brussel, Budapest. Gaan we verder terug, dan wordt het er al niet veel beter op.

Op zichzelf is de nederlaag tegen het Zwitsersche team niet zoo heel erg. Jaren terug, toen we ons op voetbalgebied met succes konden meten met vrijwel elke natie, werd ook reeds in het land der bergen verloren. Vaak heeft men de eigenaardige resultaten der wedstrijden tusschen deze beide landen toegeschreven aan het klimaatsverschil. Als men in aanmerking neemt, dat het in eigen land spelende team steeds als overwinnaar uit het strijdperk trad, schijnt er in die bewering wel iets waars te schuilen, hoewel wij er toch b.v. van overtuigd zijn, dat ons elftal van Zondag ook van Zwitserland verloren zou hebben, indien de wedstrijd in Amsterdam was gespeeld.

Is de nederlaag op zichzelf dus niet abnormaal, de cijfers zijn dit evenmin. Zes tegen drie klinkt

Blauw-Wit in het Stadion door H.V.V. geklopt. Spelmoment uit den eenigen eerste-klasse-wedstrijd van Zondag j.l. De zebra's voor het Haagsche doel.

Blauw-Wit door H.V.V. geklopt. Een tweede spelmoment, eveneens genomen voor het doel der gasten.

oefenwedstrijden, zooals laatst in Rotterdam tegen Fulham, desnoods ten koste van de competities, welke met haar vijftig eerste klasse teams misschien wel de voornaamste oorzaak is, dat we zoo diep gezonken zijn.

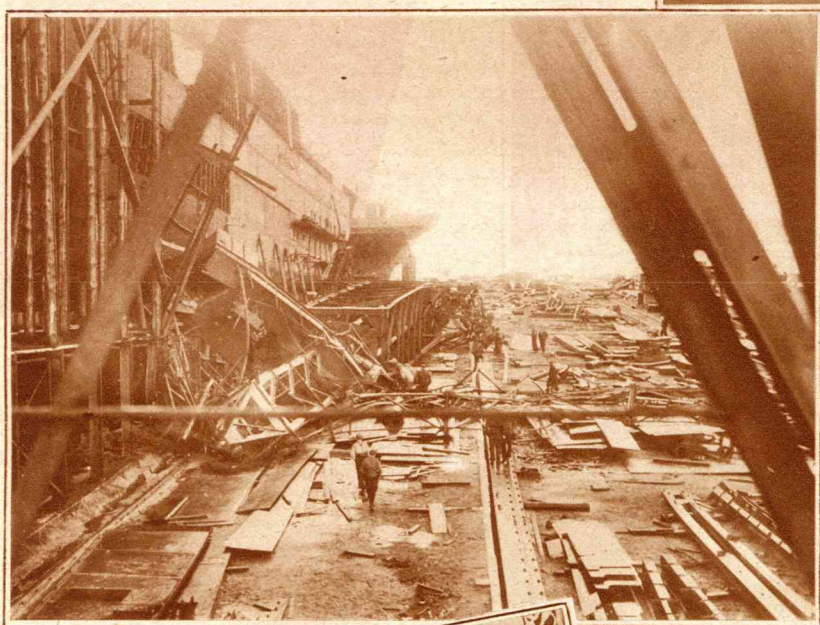
De eenige eerste klasse wedstrijd werd in het Stadion gespeeld. Blauw Wit en H.V.V., mitsgaders een handvol toeschouwers, trotseerden daar regen en wind. Normaal voetbal is het onder deze omstandigheden niet geworden. De Hagenaars wisten zich voor de rust aardig aan te passen en hadden zich tijdens het eerste gedeelte van den strijd van een 4-1 voorsprong verzekerd. Deze bleek tenslotte juist voldoende om de puntjes mee naar de hofstad te nemen. Hard werken leverde den zebra's nog twee goals op, doch verder brachten zij het niet. Feijenoord en Sparta lachten bij het vernemen van den uitslag in hun vuistje.

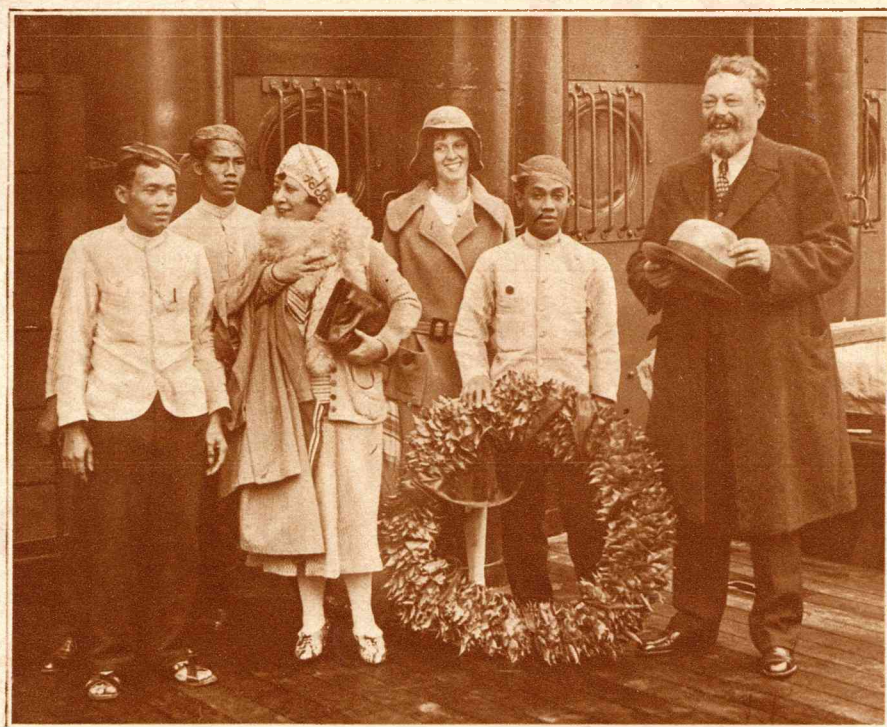
Het gebruik van alcoholhoudende dranken onmiddellijk voor den wedstrijd moge dan al niet aanbevelenswaardig zijn, een goed sportman behoeft daarom nog geen geheelonthouder te zijn. Zoo denkt men erin Engeland ook over. Op dit plaatje sleept Lionel Berry zijn prijs weg, behaald in een atletiekwedstrijd. Het is een vaatje bier. „No wonder he smiles.”

Actualiteiten

Een overzichtsfoto van de groote bloementoonstelling, gehouden door de Chrysanthemclub „Elsje Fulton” in het IJpaviljoen te Amsterdam.

Tengevolge van een wervelwind is op het terrein van de Ned. Scheepsbouw Mij te Amsterdam 'n torenkraan omgewaaid. De schade en verwoesting waren groot.

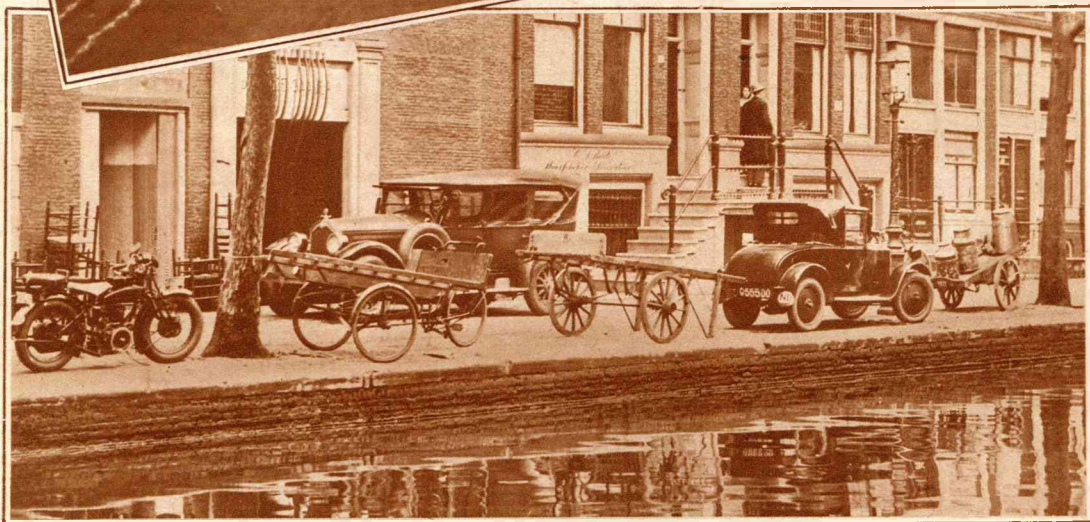

Met het stoomschip „Johan van Oldenbarnevelt” keerde Koos Speenhoff, met vrouw en dochter, van zijn Indische tournee te Amsterdam terug.

Een scène uit het geestige tooneel „Het vernisselde kind of twintig jaar later”, dat het Ned. Tooneel in het Rika Hopper-theater opvoert.

Een foto, welke een goed denkbeeld geeft van de parkeer-mogelijkheden en parkeer-moeilijkheden op onze hoofdstedelijke grachten.

MEDEDEELING

Vanaf heden is bij onze bezorgers, agenten of hoofdkantoor tegen den luttelen prijs van 15 cents verkrijgbaar het prachtwerk van de vermaarde Engelsche schrijfster CHARLOTTE M. BRAME

Lady Demer's Geheime Huwelijk

Wij bevelen dit bijzonder mooie verhaal van harte aan in de belangstelling onzer lezers en lezeressen. Ook bij onze administratie kan men zich tegen inzending van 20 cents aan postzegels van een exemplaar verzekeren. Het wordt u dan franco overgemaakt. In prachtband zijn de prijzen respectievelijk 70 cts. en 80 cts.

De jonge kroonprins van Roemenië, Michael, die naar verluidt, van zijn moeder gescheiden zal worden, met koning Carol bij een troepenparade.

'n Eigenaardige foto van Zijne Majesteit Haile Selassie I, den nieuwgekroonden keizer van Abessynië, genomen tijdens zijn jongste bezoek aan de Europeesche hoofdsteden.

HET Buitenland

Veel opzien in de Londen-
sche straten verwekten
twee inlandsche hoofden
uit den Indische staat Burma.
Hun „heerenjak" wordt
gesloten met eenige re-
bijnen van hooge waarde.

De nieuwste opname van den Engel-
schen minister-president Ramsay Mac-
Donald die op zijn reizen veelvuldig
van het vliegtuig gebruik maakt.

Reveille op het Engelsche opleidingsschip „Warspite", dat op de Theems voor Londen ligt.

ONWEER

(Foto M.G.M.)

DE STAD AMSTERDAM
GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.